

Een ontwerp Grondwet (*Mesjroe'oe ad doestoer*)

Algemene Regels

Artikel 1

Het Islamitisch basisidee ('aqieda) constitueert het grondbeginsel van de Staat. Niets is toegestaan in het regeringsapparaat, de verantwoordelijkheden van de regering, of enig ander aspect gebonden aan de regering, dat dit basisidee niet neemt als haar bron. De 'aqieda is tevens de bron voor de grondwet van de Staat en de sjar'ai canons. Niets dat gerelateerd is aan de grondwet of de canons is toegestaan, tenzij het voortvloeit uit de Islamitische 'aqieda.

Artikel 2

Het domein van het Thuis van Islam (Dar al Islam) is de entiteit die de regelgeving van Islam ten uitvoer brengt, en wiens veiligheid wordt gewaarborgd door de moslims. Het Thuis van Ongeloof (Dar al Koefr) is de entiteit die de regelgeving van koefr ten uitvoer brengt en wiens veiligheid wordt gewaarborgd door de koeffaar.

Artikel 3

De Khalifah is geautoriseerd om de Goddelijke Oordelen (Ahkaam Sjari'a) te adopteren die dienen als grondwet en canons. Wanneer de Khalifah een Goddelijk Oordeel heeft geadopteerd, dan zal enkel dit oordeel het Goddelijk Oordeel worden dat nageleefd en uitgevoerd dient te worden. Iedere burger is verplicht dit geadopteerde oordeel te gehoorzamen, zowel in het openbaar als in het verborgene.

Artikel 4

De Khalifah adopteert geen Goddelijk Oordelen in zake aanbidding, oftewel 'ibada, met uitzondering van zakah en djihad. Tevens zal hij geen ideeën adopteren in bijzaken van de Islamitische 'aqieda.

Artikel 5

Al diegenen die het staatsburgerschap van de Islamitische Staat dragen, genieten alle Goddelijke rechten en plichten.

Artikel 6

Het is de Staat niet toegestaan om op enigerlei wijze te discrimineren tussen haar onderdanen, of het nu regeren betreft, wetgeven, of het behartigen van de belangen. Al de onderdanen van de Staat zullen gelijk behandeld worden, ongeacht ras, kleur, of enig andere overweging.

Artikel 7

De Islamitische Staat past, volgens de hieronder beschreven visie, de Goddelijke Wet in zijn geheel toe op alle burgers die het staatsburgerschap van de Islamitische Staat dragen, ongeacht of zij moslim of niet-moslim zijn, op de volgende manier:

- a. De Goddelijke Wet wordt, zonder enige uitzondering, ten uitvoer gebracht op alle moslims.
- b. Bij wat niet in conflict is met de algemene ordening, zijn de niet-moslims vrij in hun keuze van religie en aanbidding.
- c. De straf van afvalligheid wordt van toepassing op diegenen die zich schuldig maken aan afvalligheid van Islam (*moertad*), op voorwaarde dat zij zelf aangeven afvalligen te zijn. Maar, wanneer zij de kinderen van afvalligen zijn en als niet-moslim geboren zijn, dan worden zij behandeld als niet-

moslims in overeenstemming met hun status van polytheïst of als een van de Mensen van de Boek (Ahloel Kitaab).

- d. Inzake de spijswetten en klederdracht worden niet-moslims behandeld volgens hun religie of geloofsovertuiging, binnen het raamwerk gesteld door de Goddelijke Oordelen.
- e. Huwelijken en echtscheidingen tussen niet-moslims onderling geschieden volgens hun religie. Echter, tussen niet-moslims en moslims wordt de Goddelijke Wet van toepassing.
- f. Al de overgebleven Sjari'a kwesties en regels, zoals betreffende de transacties, bestraffing en bewijsvoering in rechtzaken, regeren en economie, et cetera, worden door de Staat op iedere burger toegepast zonder onderscheid te maken tussen moslim en niet-moslim. Hierin is inbegrepen de mensen die vallen onder de bestanden (*moe'aahid*), de mensen onder bescherming, en eenieder die zich onderwerpt aan de autoriteit van Islam. De ten uitvoer bringing op hen is gelijk aan de ten uitvoer bringing op onderdanen van de Staat. Ambassadeurs en diplomaten genieten diplomatieke onschendbaarheid.

Artikel 8

Alleen de Arabische taal is de taal van Islam en het is de enigste taal waarvan de Staat gebruik maakt.

Artikel 9

Ijtihad is een *fard kifaya* (een collectieve verplichting). Elke moslim heeft het recht ijtihad te beoefenen als hij voldoet aan de noodzakelijke voorwaarden hiervoor.

Artikel 10

Alle moslims dragen de verantwoordelijkheid voor Islam, en er bestaat geen geestelijkheid in Islam. Het is aan de Staat om al wat het bestaan van een geestelijkheid impliceert, te verbieden.

Artikel 11

De primaire taak van de Staat is het uitdragen van Islam.

Artikel 12

Alleen Kitaab, Soennah, Idjma oes Sahaba (consensus onder de metgezellen) en Qiyaas (analogie) zijn bronnen van bewijsvoering voor bepaling van de Ahkam Sjari'a.

Artikel 13

Eenieder is onschuldig totdat schuld bewezen is, en niemand wordt gestraft zonder een gerechtelijk vonnis hiertoe. Het is ten strengste verboden om iemand te martelen, en wie zich hieraan schuldig maakt zal worden gestraft.

Artikel 14

De essentie van handelen is dat het verbonden is met de Goddelijke Oordelen. Geen actie dient te worden ondernomen totdat men het oordeel erover weet. De essentie van dingen en objecten is dat zij toegestaan (*halal*) zijn, tenzij er een bewijs is van een verbod (*haraam*).

Artikel 15

Middelen die meest waarschijnlijk leiden tot haraam zijn verboden. Echter, als enkel vermoed wordt dat het zal leiden tot haraam, dan is het niet verboden.

Het Systeem van Regeren

Artikel 16

Het systeem van regeren van de Staat is unitair en niet federaal.

Artikel 17

De regering is gecentraliseerd en de administratie is gedecentraliseerd.

Artikel 18

De regerenden zijn: de Khalifah, de Moe'awin at Tafwiedh, de Wali en de 'Aamil. Alle anderen worden niet beschouwd als regerenden, zij zijn werknemers.

Artikel 19

Niemand mag deelnemen in regeren, of zaken die hiermee in relatie staan, behalve een man die vrij is (geen slaaf), volwassen, van gezond verstand, betrouwbaar ('*adl*) en bekwaam; en hij moet moslim zijn.

Artikel 20

Het ter verantwoording roepen van de heersers vanwege hun handelingen is zowel een recht voor de moslims als een fard kifaya op hen. De niet-moslim onderdanen hebben recht op klagen in geval van onrechtvaardigheid van de heerser of de verkeerde toepassing van de Islamitische regels op hen.

Artikel 21

De moslims hebben het recht politieke partijen op te richten om de regerenden ter verantwoording te roepen of om posities van regeren te bemachtigen middels de Oemma, met als voorwaarde dat deze partijen zich baseren op de Islamitische 'aqieda en de door hen geadopteerde regels de Ahkam Sjari'a zijn. De oprichting van een dergelijke partij behoeft geen toestemming van de Staat. Alle partijen die zich niet baseren op Islam zijn verboden.

Artikel 22

De pilaren van het systeem van regeren zijn vier:

1. De soevereiniteit behoort de Sjar'a en niet het volk.
2. De autoriteit is bij de Oemma.
3. Het benoemen van een Khalifah is een verplichting voor alle moslims.
4. Alleen de Khalifah heeft het recht om de Goddelijke Oordelen, de grondwet en de diverse canons, te adopteren.

Artikel 23

Het Staatsbestel bestaat uit dertien apparaten:

1. Khalifah
2. Gedelegeerde assistenten (*Moe'awin at Tafwiedh*)
3. Uitvoerende assistenten (*Moe'awin at Tanfiedh*)
4. Gouverneurs (*Al Woelaat*)
5. Leider van Djihad (*Al Amier oel Djihad*)
6. Binnenlandse veiligheid (*Al Amnoe ad Daagili*)
7. Buitenlandse zaken (*Al Gharidjiya*)
8. Industrie (*As Sinaa'a*)
9. Justitie (*Al Qadha*)

10. Diensten (*Masaalah an Nas*)
11. Staatskas (*Bayt al Mal*)
12. Media (*Al 'Ilaam*)
13. Raad van Consultatie en Verantwoording (*Madjlis al Oemma*)

De Khalifah

Artikel 24

De Khalifah is door de Oemma aangesteld als vertegenwoordiger in autoriteit en de ten uitvoer brenging van de Goddelijke Wet.

Artikel 25

Khilafah is een contract dat gebaseerd wordt op instemming en vrije keus. Van niemand kan de goedkeuring worden afgedwongen, en niemand is verplicht om een bepaalde persoon te benoemen.

Artikel 26

Elke volwassene moslimman en moslimvrouw in het bezit van een gezond verstand, heeft het recht deel te nemen aan de verkiezing voor een Khalifah en om hem de belofte (*bay'a*) te geven. Niet-moslims hebben in dit verband geen recht.

Artikel 27

Zodra het contract (met de Khalifah) is afgesloten, door middel van de verkondiging van de bay'a door diegenen die gerechtigd zijn het contract middels bay'a af te sluiten, wordt de bay'a van de resterende mensen de bay'a van gehoorzaamheid en niet de bay'a van contract. Dientengevolge zullen zij die ongehoorzaam zijn of rebelleren verplicht worden om de bay'a te geven.

Artikel 28

Niemand kan Khalifah worden zonder te worden benoemd door de moslims. Niemand heeft de macht de bevoegdheid van de Khilafah op te eisen tenzij dit aan hem wordt overgedragen in overeenstemming met de Sjari'a, zoals het geval is met met eender welk contract in Islam.

Artikel 29

Ieder land of gebied dat tegenover de Khalifah de eed wenst af te leggen, daar dient het gezag (*soeltan*) enkel in de handen van de moslims te zijn en niet van een kafir-staat. De veiligheid van de moslims in dat land, zowel intern als extern, moet in handen zijn van Islam (oftewel van de moslims) en niet van koefr.

Voor wat betreft de bay'a van gehoorzaamheid van andere landen, hiervoor zijn deze voorwaarden niet geeist.

Artikel 30

De persoon tegenover wie de bay'a van Khilafah afgelegd is dient aan de contractuele voorwaarden te voldoen, ook als hij niet de gewenste (additionele) voorwaarden vervult, omdat de contractuele voorwaarden essentieel zijn.

Artikel 31

Er bestaan zeven voorwaarden voor de Khalifah om de Khilafah aan hem te kunnen overdragen: man, moslim, vrij, meerderjarig, gezond verstand, 'adl (betrouwbaar) en bekwaam om de last van het ambt Khalifah op zich te nemen.

Artikel 32

Vanaf het moment dat de post van de Khalifah beschikbaar komt, wegens overlijden, aftreden of ontslag, moet binnen drie dagen een nieuwe Khalifah benoemd worden.

Artikel 33

Na het vrij komen van de post Khilafah wordt er een tijdelijke Amier benoemd die de taken van de moslims op zich neemt en begint met de procedure voor het benoemen van de nieuwe Khalifah. De procedure is als volgt:

- a De voormalige khalifah heeft de bevoegdheid om de tijdelijk Amier te benoemen wanneer hij het gevoel heeft dat hij komt te overlijden of wanneer hij er opstaat om af te treden.
- b Als de khalifah is komen te overlijden of hij is opgetreden voor dat er een tijdelijke Amier benoemt, of als de post van khilafah niet door overlijden of aftreden vrijkomt , dan wordt de oudste van de assistenten de tijdelijke Amier tenzij hij zich als kandidaat verkiesbaar stelt voor de post van khilafah, in dit geval wordt dan de een na oudste de tijdelijke Amier enzovoorts
- c Wanneer alle assistenten zich als kandidaat verkiesbaar willen stellen, dan wordt de oudste van de uitvoerende ministers de tijdelijke Amier of de daarop volgende uitvoerende ministers als de oudste zich verkiesbaar stelt.
- d Wanneer alle uitvoerende ministers zich als kandidaat verkiesbaar stellen, dan moet de functie van tijdelijke Amier door de jongste uitvoerende minister worden bekleed.
- e De tijdelijke Amier heeft geen bevoegdheid om Goddelijke oordelen te adopteren.
- f De tijdelijke Amier moet zich inzetten om de procedure voor het benoemen van Khalifah binnen een termijn van drie dagen te voltooien, dit termijn mag uitsluitend verlengt worden indien hiervoor een goede reden is, zoals onmacht, en dit moet altijd door het hof voor onrechtvaardige handelingen worden goed gekeurd.

Artikel 34

De methode ter benoeming van de Khalifah is albay'a. De procedure ter benoeming van de Khalifah en het geven van de bay'a is als volgt:

- a Het hof voor onrechtvaardige handelingen kondigt aan dat de post van de khalifa vrij komt.
- b de tijdelijke Amier neemt zijn taken waar en kondigt onmiddellijk aan dat de kandidaten zich verkiesbaar kunnen stellen.
- c Het inwilligen van verzoeken van de kandidaten die aan de eisen van het contract voldoen en het afwijzen van de andere verzoeken wordt bepaald door het besluit dat het hof voor onrechtvaardige handelingen neemt.
- d Kandidaten wiens verzoeken door het hof voor onrechtvaardige handelingen zijn aanvaard worden door de Raad van de Oemmah twee keer geselecteerd, in de eerste selectie worden zes kandidaten met de meeste stemmen uitgekozen, en in de tweede selectie worden er twee van de zes met de meeste stemmen uitgekozen.
- e De namen van de twee worden publiekelijk aangekondigd en vervolgens wordt aan de Moslims gevraagd een van hun te verkiezen. De uitslag van de verkiezingen wordt bekend gemaakt en de Moslims weten wie de meeste stemmen van de kiezers heeft behaald..
- g De moslims moeten onmiddellijk de eed van Bay'a zweren aan de persoon die de meeste stemmen heeft gekregen als Khalifah voor de Moslims om de Koran en de Soennah van RasoeAllah te volgen.

h wanneer het proces van bay'a is voltooid, wordt de persoon die als Khalifah benoemt is publiekelijk aangekondigd, met vermelding van zijn naam en zijn personalia en tezamen met een aankondiging van de bevestiging dat hij bezittende is over al de voorwaarden om de post van Khalifah te mogen behouden dit, opdat dit bericht de gehele Oemma zal bereiken.

Artikel 35

De Oemma heeft het gezag om de Khalifah te benoemen maar zij heeft niet het recht om hem af te zetten nadat een legitieme bay'a afgelegd is volgens de voorschriften van de Sjar'i.

Artikel 36

De Khalifah bezit de volgende bevoegdheden:

- a. De Khalifah adopteert de noodzakelijke Ahkam Sjari'a om de belangen van de mensen te behartigen, op basis van een juiste ijtihad van Kitab en Soenna. Deze Goddelijke Oordelen verworden tot canons die gehoorzaamd dienen te worden; het overtreden van deze canons is verboden.
- b. De Khalifah is verantwoordelijk voor zowel het interne als het externe beleid van de Staat. Hij vervult de functie van legerleider en hij heeft het recht oorlog te verklaren, vrede te sluiten, wapenstilstanden af te sluiten, en verdragen te ondertekenen.
- c. De Khalifah heeft het gezag om buitenlandse ambassadeurs goed te keuren en om dezen te weigeren, en om moslimambassadeurs te benoemen in en te ontheffen uit functie.
- d. De Khalifah benoemt en ontheft de assistenten (*moe'awin*) en de gouverneurs (*woelaat*). De assistenten en de gouverneurs hebben zich te verantwoorden tegenover de Khalifah en tegenover de Madjlis al Oemma.
- e. De Khalifah benoemt en ontheft de hogerechter en de rechters, met uitzondering van de Rechter van het Hof voor de Handelingen van Onrechtvaardigheid (*Qadhi al Madhaalim*) als deze werkt aan een zaak tegen de Khalifah, een van diens assistenten of de hogerechter; de directeuren van de departementen van de Staat, de aanvoerenden van strijdkrachten en de generaals. Allen zijn verantwoordelijk tegenover de Khalifah en niet tegenover Madjlis al Oemma.
- f. De Khalifah adopteert de Ahkam Sjari'a die bepalend zijn voor de begroting van de Staat. Hij beslist over de onderdelen van de begroting en voor elk van dezen de noodzakelijke middelen, of het nu een inkomenspost of uitgavenpost betreft.

Artikel 37

De Khalifah is begrensd in zijn adoptie van Ahkam Sjari'a. Het is hem verboden een wet aan te nemen die niet is afgeleid uit de Goddelijke teksten. Hij is begrensd tot de regels die hij heeft geadopteerd, en tot de methoden voor ijtihad voor die hij hanteert. Dienovereenkomstig wordt het hem verhinderd een wet te adopteren die afgeleid is geworden volgens een methode die de door hem geadopteerde methode voor ijtihad tegenspreekt. Evenzo is het hem niet toegestaan om een bevel uit te vervaardigen dat in tegenspraak is met een door hem geadopteerde wet.

Artikel 38

De Khalifah heeft het absolute recht de zaken van de burgers te ordenen volgens zijn ijtihad. Dus heeft hij het recht om alles wat binnen de *moebah* valt te adopteren, als hij dit in het belang acht van de Staat en de behartiging van de belangen van de burgers. Nochtans is het hem niet toegestaan een Goddelijke Oordeel tegen te spreken, belangen (*maslaha*) aanhalende. Bijvoorbeeld, hij kan geen familie verbieden om meer

dan één kind te nemen onder het voorwendsel van een tekort aan levensmiddelen. Noch is hij gerechtigd om prijzen te bepalen onder het voorwendsel van voorkoming van uitbuiting, of om een kafir of vrouw te benoemen als wali onder het voorwendsel van het behartigen van de belangen, of iets anders dat in tegenspraak is met de Sjar'i regelgeving. De Khalifah mag dat wat halal is niet haram verklaren, noch dat wat haram is halal verklaren.

Artikel 39

Er zijn geen beperkingen opgelegd aan de ambtstermijn van de Khalifah. Zolang hij zich houdt aan de Sjar'i'a, diens regels ten uitvoer brengt en in staat is de zaken van de Staat beheren, blijft hij Khalifah tenzij zijn situatie dermate verandert dat hij aan de voorwaarden voor Khalifah niet meer voldoet. Zodra een dergelijke situatie zich voor doet moet hij onmiddellijk worden afgezet.

Artikel 40

Er zijn drie kwesties waardoor de situatie van de Khalifah dermate verandert dat hij de Khalifah verliest. Dezen zijn:

- a. Als één van de contractuele voorwaarden van Khalifah onvervuld wordt, zoals in geval van apostatie van Islam, duidelijk begane zonde (*fisq*) of krankzinnigheid en dergelijke. Dit is omdat dezen de voorwaarden zijn van het contract van Khalifah en voor de continuïteit ervan.
- b. Indien hij door onvermogen de verantwoordelijkheden voor Khalifah niet na kan komen, dit om welke reden dan ook.
- c. Als de Khalifah zich onder dwang bevindt en niet in staat is de belangen van de moslims volgens zijn eigen visie in overeenstemming met Sjar'i'a te behartigen. Als de Khalifah door een macht dermate wordt onderworpen dat hij niet in staat is de zaken van de burgers volgens zijn eigen mening te behartigen in overeenstemming met de Sjar'i'a, dan wordt hij officieel beschouwd als onbekwaam om de functies van de Staat te bekleden en houdt hij op Khalifah te zijn. Deze situatie kan zich in twee omstandigheden voordoen. Dezen zijn:
 - Ten eerste, wanneer de Khalifah dermate beïnvloed wordt door een persoon van zijn entourage dat dit erin resulteert dat deze de aangelegenheden van de Staat in eigen hand neemt. Als er een mogelijkheid bestaat dat de Khalifah zichzelf hier van kan ontdoen en zichzelf kan bevrijden, dan wordt hem een periode van respijt gegeven, waarna hij alsnog afgezet wordt als hij er niet in slaagt om zich van hun overheersing te bevrijden. Als blijkt dat er geen kans bestaat dat de Khalifah zich kan bevrijden van hun overheersing moet hij onmiddellijk worden afgezet.
 - Ten tweede, indien de Khalifah in handen van een vijand valt, zowel indien hij gevangen wordt genomen als indien hij onder de autoriteit van een vijand komt. In dit geval dient de situatie te worden onderzocht. Als er een kans bestaat om Khalifah te redden zal hem een periode van respijt worden gegeven, totdat blijkt dat er geen hoop meer is om hem te redden, waarop hij afgezet zal worden. Indien vanaf het begin geen hoop op redding bestaat, moet hij onmiddellijk worden afgezet.

Artikel 41

Alleen het Hof voor de Handelingen van Onrechtvaardigheid (*Mahkamaat oel Madhaalim*) is gerechtigd om te oordelen of er zich een verandering heeft voorgedaan in de situatie van de Khalifah, en om te beslissen of deze verandering zijn ontslag rechtvaardigt of niet. Alleen dit Hof is bevoegd om de Khalifah te waarschuwen en af te zetten.

De Gedelegeerde Assistent (*Moe'awin at Tafwiedh*)

Artikel 42

De Khalifah stelt een of meer gedelegeerde assistenten (*Moe'awin at Tafwiedh*) aan, die de verantwoordelijkheid van het regeren op zich nemen. Hij delegeert hen om de Staatsaangelegenheden naar eigen standpunt en ijthad te organiseren. En indien de Khalifah sterft, dan eindigt de aanstelling van de gedelegeerde assistenten en mogen zij hun werkzaamheden niet continueren. Enkel indien er een interim regent is mogen zij hun werkzaamheden zolang continueren.

Artikel 43

De Moe'awin at Tafwiedh dient te voldoen aan de voorwaarden welke tevens gelden voor de Khalifah, namelijk: man, moslim, vrij, meerderjarig, gezond verstand, 'adl (betrouwbaar). Bovendien dient hij bekwaam te zijn in de taken waarvoor hij aangesteld is.

Artikel 44

Het overdragen van het gezag aan de Moe'awin at Tafwiedh moet worden gekenmerkt door twee dingen, ten eerst algemene bevoegdheid en ten tweede vertegenwoordiging. Om deze reden moet de Khalifah tegen hem zeggen: "Ik geef u wat voor mij is, als mijn plaatsvervanger" of andere woorden met gelijke betekenis die de algemene bevoegdheid en de rol als plaatsvervanger aanduiden. Langs deze benoeming kan de Khalifah verschillende plaatsvervangers benoemen en hen naar verschillende plaatsen sturen en hen verschillende taken geven, zonder de benoeming opnieuw te hoeven doen omdat iedere mogelijk verantwoordelijkheid zal vallen onder de eerste benoeming.

Artikel 45

De de Moe'awin at Tafwiedh moet in zijn uitvoering van Staatsaangelegenheden de Khalifah informeren, om niet te verworden tot Khalifah. Hij moet betreffende zijn activiteiten richting de Khalifah rapporteren, en hij moet doen hetgeen de Khalifah hem opdraagt.

Artikel 46

De Khalifah moet de handelingen en de uitvoering van de Moe'awin at Tafwiedh controleren, om het juiste te kunnen bevestigen en het onjuiste te kunnen corrigeren. Dit, omdat de behartiging van de zaken van de Oemma in essentie de taak is van de Khalifah en afhankelijk van zijn ijthad.

Artikel 47

Wanneer de Moe'awin at Tafwiedh een kwestie heeft gepland, die de Khalifah goedgekeurd heeft, dient hij deze ten uitvoer te brengen in overeenstemming met dat wat goedgekeurd is, zonder hier iets aan toe te voegen of iets van weg te laten. Wanneer de Khalifah het oneens is met de Moe'awin at Tafwiedh bij een zaak die ten uitvoer gebracht is, dan moet dit verder beschouwd worden. Gaat het om een wet die juist gebruikt is geworden, of om geld dat juist gebruikt is geworden, dan is de mening van de Moe'awin at Tafwiedh rechtsgeldig, omdat dit van oorsprong de mening van de Khalifah is geweest. De Khalifah heeft niet het recht om deze wetten die zijn aangenomen, en gelden die zijn gependeed, terug te nemen.

Gaat het om iets dat de Moe'awin heeft uitgevoerd zoals de benoeming van een Wali of een aanbesteding voor het leger, dan is de Khalifah gerechtigd om de Moe'awin tegen te spreken. In dit geval is het advies van Khalifah rechtsgeldig en moet de actie van Moe'awin worden opgeschort, omdat Khalifah het recht bezit om zijn beslissingen te herzien en tevens die van zijn Moe'awin.

Artikel 48

De Moe'awin at Tafwiedh is niet beperkt tot een bepaald departement of ambt binnen het administratieve apparaat. Zijn bevoegdheid heeft een algemeen karakter, omdat degenen die de administratieve zaken

verrichten ambtenaren zijn en niet regenten, terwijl de Moe'awin at Tafwiedh een regent is die niet benoemd wordt onder beperking tot een bepaalde handeling, omdat zijn functie algemeen is.

De Uitvoerende Assistent (*Moe'awin at Tanfiedh*)

Artikel 49

De Khalifah stelt een uitvoerende assistent (*Moe'awin at Tanfiedh*) aan. Diens functie omvat het administratieve en niet het regerende. Hij voert de opdracht van de Khalifah met betrekking tot zowel de binnenlandse als de buitenlandse belangen van de Staat uit, en houdt de Khalifah op de hoogte betreffende hetgeen hem opgedragen is. Hij is de intermediair tussen de Khalifah en de anderen. Zij nemen van hem (opdrachten) en geven aan hem (rapport) betreffende de volgende dingen:

- a. De relaties met de burgers;
- b. De internationale relaties;
- c. Het leger en de soldaten;
- d. De overige apparaten van de staat die niet tot het leger behoren;

Artikel 50

De Moe'awin at Tanfiedh moet een moslim zijn, omdat hij behoort tot de vertrouwelingen van de Khalifah.

Artikel 51

De Moe'awin at Tanfiedh staat altijd in direct contact met Khalifah, op dezelfde manier als de Moe'awin at Tafwiedh wordt ook de Moe'awin at Tanfiedh beschouwd als een assistent, maar deze enkel in uitvoering en niet in regeren.

De Gouverneurs (*Woelaat*)

Artikel 52

De gebieden die bestuurd worden door de Staat worden onderverdeeld in deelgebieden genaamd provincieën (*wilayaat*). Elke *wilaya* is verder onderverdeeld in deelgebieden genaamd districten (*'imalaat*). De persoon die de wilaya bestuurd wordt Wali of Amir genoemd, en de persoon die de 'imala bestuurd wordt *'Aamil* genoemd.

Artikel 53

De woelaa en de 'oemaal worden door de Khalifah aangewezen. De wali kan, als hij gemachtigd is, ook de 'oemaal aanwijzen. De woelaa en de 'oemaal moeten dezelfde kwalificaties hebben als de assistenten: ze moeten, man, vrij, moslim, volwassen, van gezond verstand, 'adl en bekwaam zijn in hun verantwoordelijkheden. Ze moeten worden gekozen van onder de mensen van vroomheid (*taqwa*) en kracht.

Artikel 54

De wali heeft de autoriteit om de departementen in zijn provincie te organiseren en te beheren, namens de Khalifah. Hij heeft het bevel over de mensen van zijn provincie en hij heeft controle over alle zaken behalve financiën, de rechterlijke macht en het leger. Hij heeft het bevel over de politie met betrekking tot ten uitvoer brenging, maar niet met betrekking tot organisatie.

Artikel 55

De wali is niet verplicht om de Khalifah te informeren over wat hij heeft gedaan betreffende hetgeen binnen zijn autoriteit ligt, maar als een nieuw probleem zich voordoet moet hij afwachten totdat hij de Khalifah heeft geïnformeerd en vervolgens verdergaan volgens de instructies van de Khalifah. Als wachten het probleem verergert moet hij eerst handelen en later de Khalifah informeren over de reden waarom hij hem niet eerder heeft geïnformeerd.

Artikel 56

Elke provincie kiest een raad (*Madjlis*) vanuit haar eigen mensen, met aan het hoofd de wali. De raad heeft de autoriteit om haar mening te geven inzake administratieve zaken, maar niet inzake regeren. Het doel van deze raad is tweeledig: enerzijds het bieden van de noodzakelijke informatie en haar mening betreffende de situatie in de wilaya en haar behoeften, en anderzijds het uiting geven aan goedkeuring betreffende het regeren van de wali danwel het uiten van twijfel of beklag hieromtrent.

Artikel 57

De ambtstermijn van een wali in een provincie moet niet te lang zijn. Hij moet worden afgezet wanneer hij te machtig wordt in zijn provincie, en evenzo wanneer de mensen hem beginnen te idoliseren.

Artikel 58

De aanstelling van de wali is een algemeen geldende verantwoordelijkheid op een bepaalde plaats. Daarom kan de wali niet van de ene naar de andere provincie worden overgeplaatst. Maar kan wel eerst worden afgezet en daarna opnieuw worden aangewezen.

Artikel 59

De wali kan worden afgezet als de Khalifah dit bepaald, of als de Madjlis al Oemma uitdrukkelijk ontevreden over hem is, of als de raad van de provincie ontevreden over hem is. Maar, enkel de Khalifah kan de wali uit zijn functie zetten.

Artikel 60

De Khalifah moet de woelaa strikt controleren en continu hun prestaties beoordelen. Hij moet mensen afvaardigen die hen controleren en die navraag doen over hen. Hij moet de woelaa regelmatig bij elkaar roepen, of sommigen van hen, en naar de klachten over hen van de burgers luisteren.

Aanvoerder van Djihad (*Amir oel Djihad*)

Artikel 61

Het departement van oorlog overziet alle zaken die gerelateerd zijn aan de strijdkrachten, zoals het leger, de politie, hun uitrusting, taken, wapenvoorraden, et cetera. Het overziet tevens de militaire academia, militaire operaties, en al het overige van de Islamitische cultuur en de cultuur van het leger dat noodzakelijk wordt geacht, en al het andere dat gerelateerd is aan oorlogsvoering en de voorbereidingen hierop. En de verantwoordelijke voor dit departement wordt Amir oel Djihad genoemd.

Artikel 62

Djihad is een verplichting (*fard*) voor alle moslims. Militaire training is daarom verplicht voor iedere man boven de 15. Zij zijn verplicht om de militaire dienstplicht te vervullen om de voorbereiding voor de Djihad te garanderen. Betreffende de intrede van beroepsmilitairen, dit is een fard kifaya.

Artikel 63

Het leger bestaat uit twee onderdelen. De reservisten, waar alle moslims tot behoren die met wapens om kunnen gaan, en het staande leger wiens salarissen worden betaald uit het budget van de staat, net zo als voor alle andere ambtenaren.

Artikel 64

Het leger bezit vlaggen en vaandels. De Khalifah draagt de vlag over aan degene die hij heeft aangesteld als legerleider. De vaandels worden gedragen door brigadiers.

Artikel 65

De Khalifah is de bevelhebber van het leger, hij benoemt Amir oel Dji had en een amir voor iedere brigade en een commandant voor iedere divisie. De oemaraa van de brigades en de commandanten benoemen de overige rangen. Leden van de generale staf worden aangesteld aan de hand van hun militaire cultuur en verleden, en worden benoemd door het hoofd van de staf.

Artikel 66

Het leger is gesitueerd op verschillende locaties. Sommigen van deze eenheden moeten gesitueerd zijn op strategische posities, anderen moeten permanent mobiele eenheden zijn om een macht te vormen. De kampementen moeten verdeeld zijn in verschillende groepen en ieder kampement wordt met een nummer aangeduid, zoals het 1ste leger of het 3de leger, of een leger kan genoemd worden naar haar provincie (*wilaya*) of district (*imala*).

Artikel 67

Het is noodzakelijk om het leger te voorzien van de hoogst mogelijke militaire opleiding om haar intellectueel niveau zo ver mogelijk te ontwikkelen, en om iedereen in het leger te voorzien van de Islamitische cultuur die hem in staat zal stellen een Islamitisch bewustzijn te ontwikkelen.

Artikel 68

Iedere kazerne moet beschikken over een toereikend aantal officieren van de generale staf die in het bezit zijn van de hoogste gradatie in militaire kennis, met ruime ervaring in het voorbereiden en aansturen van oorlogssituaties. Het leger als geheel moet over zo veel mogelijk officieren van de generale staf beschikken.

Artikel 69

Het is noodzakelijk om het leger te voorzien van al de benodigde bewapening, voorraden en uitrusting, zodat het haar taak als het Islamitisch leger kan vervullen.

Binnenlandse Veiligheid

Artikel 70

Het departement van Binnenlandse Veiligheid houdt toezicht op alles gerelateerd aan veiligheid. Het bewaart de veiligheid in het land door middel van politie als middel om de veiligheid te bewaren. Het leger wordt hiervoor niet gebruikt, enkel in opdracht van de Khalifah. En de verantwoordelijke voor dit departement wordt directeur voor Binnnlandse Veiligheid genoemd. Dit departement voor Binnenlandse Veiligheid heeft afdelingen in iedere wilaya, die administraties van Binnenlandse Veiligheid worden genoemd. De verantwoordelijke voor deze administraties wordt *Sahib oesj Sjoerta* (korpschef) genoemd.

Artikel 71

Er zijn twee soorten politie: de militaire politie, zij valt onder de verantwoordelijkheid van de aanvoerder van jihad Amier Aljihad en tevens onder het departement van oorlog, en de politie die de rechtbanken ondersteunt om de openbare orde te handhaven, zij valt onder de verantwoordelijkheid van het departement van de

binnenlandse veiligheid. Beide soorten politie krijgen een speciale opleiding en speciale cultuur die hun in staat stelt om hun taken voortreffelijk en correct uit te voeren.

Artikel 72

De grootste bedreiging voor de binnenlandse veiligheid waar het departement van de binnenlandse veiligheid over gaat is: afvalligheid, onrecht, struikroverij, het bestelen van mensen, en het plegen van misdaden tegen de mensen en tegen hun eer, en het omgaan met vermeende spionnen die voor de koeffer met wie de moslims in staat van oorlog zijn spioneren.

Buitenlandse Zaken

Artikel 73

Het Departement van Buitenlandse Zaken dirigeert al het buitenlands beleid met betrekking tot de relaties van de Staat met andere staten, ongeacht of dit relaties zijn van politieke aard, economisch, industrieel, landbouw, handel, internationale communicatie, et cetera.

Departement van Industrie

Artikel 74

Het Departement van Industrie dirigeert alle zaken gerelateerd aan industrie, zware industrie inclusief, zoals de productie van motoren, machines en carrosserie; zware metaal, elektronica en lichte industrie; en fabrieken in privaat of publiek bezit verbonden aan de militaire industrie. Al de fabrieken, ongeacht het type, moeten worden opgericht op basis van de militaire politiek.

De Rechterlijke Macht (*Qadaa'a*)

Artikel 75

Rechtspreken is het uitspreken van een bindend vonnis. Het ordent de geschillen tussen mensen, voorkomt hetgeen dat schadelijk is voor de rechten van de gemeenschap, en beëindigt geschillen tussen het volk en leden van het regeringsapparaat (heersers en ambtenaren), waaronder de Khalifah en degenen met een lagere rang.

Artikel 76

De Khalifah stelt een *Qadhi al Qoedaat* (hogerechter) aan, een volwassen man, vrij, moslim, van gezond verstand en betrouwbaar, van onder de *foeqahaa* (rechtsgeleerden). Als de Khalifah hem de autoriteit geeft om de *Qadhi al Madhaalim* te benoemen en weg te sturen, dan moet deze *moejtahid* zijn. De *Qadhi al Qoedaat* heeft de bevoegdheid om rechters te benoemen, te disciplineren en weg te sturen, binnen de administratieve systemen. Wat andere ambtenaren van rechtshoven betreft, zij zijn gebonden aan de directeur van het departement dat de zaken van de rechtshoven behartigt.

Artikel 77

Er zijn 3 soort rechters, en dezen zijn:

1. De rechter die bij geschillen tussen mensen voor wat betreft transacties en bestraffing recht spreekt;
2. De *moehtasib* die oordeelt over schendingen van de rechten van de gemeenschap; en
3. De rechter van het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen, die oordeelt over geschillen tussen het volk en ambtenaren van de staat (waaronder de mensen in positie van regeren).

Artikel 78

Alle rechters moeten aan de volgende kwalificaties voldoen: moslim, vrij, volwassen, va gezond verstand, betrouwbaar en faqih, in staat om de regelgeving toe te passen op incidenten. Rechters van het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen dienen hiernaast tevens mannelijk en *moejtahid* te zijn.

Artikel 79

De rechter (qadhi), de moehtasib en de qadhi al madhaalim kunnen een algemeen geldende aanstelling krijgen om te oordelen over ieder probleem door de ganse staat, of ze kunnen een specifieke aanstelling krijgen om over specifieke zaken of in specifieke gebieden recht te spreken.

Artikel 80

De rechtbanken zijn samengesteld uit een rechter met de autoriteit om een vonnis te vellen. Het is toegestaan, echter, dat één of meer rechters deze assisteren, met enkel de autoriteit om te adviseren. Zij hebben niet de autoriteit om een vonnis te vellen en hun opinie is niet bindend voor de rechter die de autoriteit heeft om tot een vonnis te komen.

Artikel 81

De rechter kan enkel een vonnis geven tijdens een zitting van de rechtbank. Bewijzen en eden zijn niet ontvankelijk buiten een rechtzitting om.

Artikel 82

Het is toegestaan om verschillende rechtbanken te hebben op basis van het type zaak, van verschillende niveaus. Sommige rechters kunnen daarmee dus aangesteld worden voor specifieke zaken, andere rechters kunnen aangesteld worden voor algemene zaken.

Artikel 83

Er zijn geen rechtbanken waar een hoger beroep of cassatie ingediend kan worden, omdat alle rechtbanken gelijk zijn in autoriteit. Dus wanneer een rechtbank een vonnis uitspreekt wordt dit effectief en kan geen vonnis van een andere rechter het tenietdoen. Dit, tenzij er geoordeeld is met iets anders dan Islam, iets wat de Koran, de Soenna of Idjma'a oes Sahaba tegenspreekt, of in geval de rechter heeft geoordeeld in strijd met de realiteit van de zaak.

Artikel 84

De moehtasib is de rechter die onderzoekt de zaken zonder aanklager, die de rechten van het publiek aangaan. De voorwaarde hiervoor is dat de zaken niet misdemeanors betreffen, of zaken waarvoor de hoedood geldt.

Artikel 85

De moehtasib heeft de autoriteit om een vonnis uit te vaardigen in geval van overtredingen, ongeacht de plaats waar hij de kennis omtrent deze overtreding opdeed en zonder de noodzaak om een rechtzitting te houden. De moehtasib staan ter beschikking een aantal politiemannen, om zijn orders en vonnissen direct uit te voeren.

Artikel 86

De moehtasib heeft de autoriteit om mensen, die over dezelfde kwalificaties als de moehtasib beschikken, te benoemen als assistenten. Hij stationeert hen op verschillende locaties, alwaar ieder van hen dezelfde autoriteit zal hebben als de moehtasib.

Artikel 87

De rechter van het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen is aangesteld om al de onrechtvaardige handelingen te verwijderen die zijn verricht door de Khalifah, de woelaa of een andere staatsambtenaar tegen een persoon die leeft in de Staat, ongeacht of deze nu een staatsburger is of niet.

Artikel 88

Rechters die zitting hebben in het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen zijn aangesteld door de Khalifah of de hogerechter. Voor wat betreft het ter verantwoording roepen van hen, het disciplineren van hen of het wegsturen van hen, deze taak is voor de Khalifah en de hogerechter, indien de Khalifah hem de bevoegdheid hiertoe gegeven heeft. Echter, het is niet toegestaan hen weg te sturen tijdens een onderzoek naar een (mogelijk) onrechtvaardige daad door de Khalifah, een Moe'awin at Tafwiedh of de hogerechter. In dit geval is de bevoegdheid tot het ter verantwoording roepen van hen, het disciplineren van hen of het wegsturen van hen voor het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen.

Artikel 89

Er is geen limiet gesteld aan het aantal rechters dat aangesteld kan worden voor het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen. De Khalifah mag er zoveel aanstellen als hij nodig acht om de onrechtvaardige zaken te verwijderen. Alhoewel het is toegestaan om meerdere rechters bij één rechtszaak aanwezig te hebben, heeft slechts één de autoriteit om een vonnis te vellen. De andere rechters assisteren en adviseren, en hun advies is niet bindend voor de rechter die de uitspraak doet.

Artikel 90

Het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen heeft de autoriteit om iedere bestuurder, gouverneur of ambtenaar van de Staat uit zijn functie te ontheven, inclusief de Khalifah, in gevallen waar dit de enigste manier is waarop de onrechtvaardigheid verwijderd kan worden.

Artikel 91

Het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen heeft de autoriteit om onderzoek te doen naar iedere onrechtvaardigheid, of deze nu te maken heeft met ambtenaren van de Staat, een afwijking van het Goddelijk Oordeel door de Khalifah of het begrip van de tekst door een ambtenaar of de Khalifah. Bijvoorbeeld bij de grondwet, de wetten en de Goddelijke Oordelen binnen het kader geadopteerd door de Khalifah, of de oplegging van belastingen, et cetera.

Artikel 92

Het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen heeft de autoriteit om iedere zaak te behandelen, ook indien er geen klager is.

Artikel 93

Iedereen, aangeklaagde of klager, heeft het recht om een gevolmachtigde aan te stellen, man of vrouw, moslim of niet-moslim, om hem te vertegenwoordigen. Er is in deze zaak geen onderscheid tussen de volmacht gevende en de gevolmachtigde. De gevolmachtigde heeft het recht op een loon overeenkomstig de gemaakte afspraken tussen hem en degene die de volmacht geeft.

Artikel 94

Voor degene die een specifieke bevoegdheid is toevertrouwd - zoals de voogd en de curator - en degene die een algemene bevoegdheid is toevertrouwd - zoals de Khalifah, de wali, de ambtenaar, de rechter van het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen, de moehtasib - is het toegestaan om in geval van dispuuten een gevolmachtigde aan te stellen om op te treden als klager of beklagde.

Artikel 95

contracten, transacties (handelingen) en zaken die voor de komst van de Khilafah waren afgesloten en niet meer werden nageleefd, worden door de rechtbank van de Khilafah niet geschonden of opnieuw bekeken tenzij er sprake zou zijn van de volgende punten:

a dat het van blijvende invloed is die in strijd is met de Islam, dan moet deze zaak opnieuw worden bekeken.

b of wanneer deze zaak schadelijk is voor de Moslims en de Islam die veroorzaakt werd door de voormalige regeerders en hun handlangers, in dit geval mag de Khalifah deze zaak opnieuw bekijken.

Het Administratieve Apparaat

Artikel 96

Het organiseren van de zaken betreffende regeren en het behartigen van de belangen van de mensen, wordt uitgevoerd door, en is de verantwoordelijkheid van directoraten, departementen en administraties.

Artikel 97

Het beleid van de directoraten, departementen en administraties is gebaseerd op doelmatigheid van het systeem, snelheid in het uitvoeren van de taken en bekwaamheid in degene die leiding hebben over de organisatie.

Artikel 98

Iedere onderdaan van de Staat die hiertoe in staat is, man of vrouw, moslim of niet-moslim, mag ambtenaar zijn in de directoraten en departementen, en mag worden benoemd als directeur van ieder directoraat en ieder departement.

Artikel 99

Voor ieder departement wordt een hoofd aangesteld, en voor elke directoraat en directie, vallende onder een departement, wordt een eigen directeur benoemd. Zo'n directeur gaat over het bestuur en is hiervoor direct verantwoordelijk. Deze directeuren moeten verantwoording afleggen aan het hoofd van het departement, of aan degene die verantwoordelijk voor hun directoraat of directie. En deze personen moeten, wat betreft het naleven van de wetten en de algemene regels, verantwoording afleggen aan de wali (de gouverneur) of de aamel (commissaris).

Artikel 100

De directeuren binnen de directoraten en departementen kunnen alleen worden afgezet met een reden die betrekking heeft tot administratieve voorschriften. Het is toegestaan om hen over te plaatsen van de ene post naar de andere, of om hen te schorsen. De algemeen verantwoordelijke voor het directoraat, het departement of de administratie is verantwoordelijk voor aanstelling, ontslag, overplaatsen, schorsen en disciplinerende maatregelen.

Artikel 101

Ambtenaren anders dan de directeuren en verantwoordelijken, worden aangesteld, overgeplaatst, geschorst, ter verantwoording geroepen en ontslagen door de algemeen verantwoordelijke van hun directoraat, departement of administratie.

De staatskas.

Artikel 102

De staatskas is een departement die volgens de Goddelijke oordelen de inkomende en uitgaande gelden beheert. Dit geldt ook voor het innen, bewaren en uitgeven. Het hoofd van het departement staatskas wordt Khazinoe beitoel Maal (de beheerder van de staatskas) genoemd. Onder dit departement vallen de directies in de provincies . En het hoofd van elke directie wordt Sahiboe beitoel Maal genoemd.

Informatie.

Artikel 103

Het departement van informatie gaat over het maken en uitvoeren van het informatiebeleid voor de staat. Een beleid dat in het belang is van de moslims en de islam in het binnenland en tevens om een sterke en een onverdeelde islamitische samenleving te bouwen, een samenleving die gemeenheid verwerpt en goedheid uitstraalt. En om de grootheid en de rechtvaardigheid en het sterke leger van islam, zowel in oorlog als in vrede, in het buitenland te presenteren, en om de onrechtvaardigheid, corruptie en zwakheid van het leger van de andere ideologien en systemen aan te tonen.

Artikel 104

Eigenaren van mediastations die onderdanen zijn van de islamitische staat hebben geen vergunning nodig om een mediastation op te richten, maar moeten dit wel melden bij het departement van informatie en vermelden om wat voor een soort media het gaat. De eigenaren en de redacteurs zijn verantwoordelijk voor alles wat ze publiceren en worden aangesproken over elke overtreding die zij begaan, net als iedere onderdaan van de staat.

De Raad van de Oemma (*Madjlis al Oemma*)

Artikel 105

De leden van de Madjlis al Oemma zijn de mensen die de moslims vertegenwoordigen met betrekking tot het uiten van hun meningen, wanneer ze de door Khalifah om advies gevraagd worden. Voor niet-moslims is het toegestaan om lid te zijn van de Madjlis al Oemma, zodat zij hun klachten kunnen laten horen met betrekking tot onrechtvaardig handelen opgedragen door de leiders, of verkeerde toepassing van de Islamitische wetten (op hen).

Artikel 106

De leden van de raad van de provincie worden direct gekozen door de inwoners van de desbetreffende provincie, de aantal leden van de raad wordt aan de hand van de aantal inwoners van elke provincie van de staat bepaald. En de leden van de raad van het volk worden direct gekozen door de raad van de provincies. Het begin en het eind van de ambtsperiode van de raad van het volk is gelijk aan de ambtsperiode van de raad van de provincies.

Artikel 107

Elke inwoner van de Staat heeft het recht om lid te worden van de Madjlis al Oemma, onder de voorwaarden dat hij volwassen is en een gezond verstand heeft. Dit geldt voor moslims en voor niet-moslims. Echter, het lidmaatschap van de niet-moslims is beperkt tot het uiten van klachten met betrekking tot onrechtvaardig handelen opgedragen door de leiders en het verkeerd toepassen van Islam (op hen).

Artikel 108

Raadpleging (*sjoera*) en de *masjoera* is het zoeken van meningen in absolute termen. Deze meningen zijn niet bindend in wetgeving, definities of intellectuele zaken zoals het ontdekken van feiten en technische en wetenschappelijke zaken. Zij zijn wel bindend wanneer de Khalifah hen raadpleegt in andere praktische zaken en handelingen die niet kritisch in detail worden onderzocht.

Artikel 109

Alle bewoners, moslim of niet, mag zijn mening uiten, maar *sjoera* is alleen het recht van de moslims.

Artikel 110

Alle kwesties die onder bindende *sjoera* vallen, wanneer de Khalifah op zoek is naar advies, worden bepaald op basis van de mening van de meerderheid, ongeacht of deze correct is of niet. In alle andere gevallen van *sjoera* wordt de juiste mening onderzocht, of dit nu de mening van een meerderheid is of van een minderheid.

Artikel 111

De raad van het volk beschikt over vijf bevoegdheden

1. a. de raad van het volk mag door de Khalifah om advies worden gevraagd en de raad mag hem advies of adviezen geven over praktische dingen en zaken die betrekking hebben tot de politiek van het binnenlandse beleid, het betreft zaken die geen diepgaande intellectuele onderzoek en nauwkeurigheid vergt, zoals het regeren, onderwijs, volksgezondheid, economie, handel, industrie, landbouw en dergelijke, en dit advies is wel bindend voor de Khalifah.

b. Zaken die wel diepgaand intellectuele onderzoek en nauwkeurigheid vergt, en waar ervaring en voorzichtigheid wordt nodig geacht, en technische en wetenschappelijke zaken, en ook zaken over financiering, het leger, en het buitenlandse beleid, kan de Khalifah de raad van het volk om een advies en hun mening vragen, maar in dit geval is het advies of de mening van de raad niet bindend.
2. De khalifah kan de oordelen en wetten die hij wil adopteren aan de raad voorleggen, en moslim leden van de raad hebben het recht om het te bespreken en het goed te keuren of afkeuren, als een onenigheid tussen hun en de Khalifah over de manier van adoptie van Oesul alshar'iyah die door de staat zijn geadopteerd is ontstaan, dan moet het hof voor onrechtvaardige handelingen het conflict beslechten, en het oordeel van het hof is bindend.
3. De Madjlis heeft het recht om de Khalifah ter verantwoording te roepen betreffende alles dat de Staat effectief ten uitvoer heeft gebracht, of dit nu binnenlandse of buitenlandse zaken zijn, en of zij nu betrekking hebben op de financiering, het leger, enzovoorts. De mening van de Madjlis is bindend waar de meerderheid van de meningen bindend is, en zij is niet bindend wanneer de meerderheid van de meningen niet bindend is.
Wanneer er een oneenigheid is ontstaan tussen de Khalifa en de raad van het volk betreffende een verrichte handeling van wetgevenlijke aard, dan dient het voorgelegd te worden aan het hof voor onrechtvaardige handelingen dat een wetgevenlijke uitspraak er over doet en de uitspraak van het hof is voor iedereen bindend
4. De Madjlis heeft het recht om ontevredenheid te uiten met de assistenten, gouverneurs en districtshoofden. En in deze zaak is de mening van Madjlis bindend en moet de Khalifah zich gelijk van deze personen ontdoen.
5. Betreffende de lijst met kandidaten die verkiesbaar zijn voor de positie van de Khalifah: geen persoon die wordt buitengesloten van deze lijst mag verkiesbaar zijn. Het besluit van de Madjlis hieromtrent is bindend. Alleen moslimleden van de Madjlis mogen deelnemen aan het opstellen van de lijst.

Het Sociaal Systeem

Artikel 112

De voornaamste rol van de vrouw is die van moeder en vrouw. Zij is een eer die beschermd moet worden.

Artikel 113

Mannen en vrouwen moeten normaalgesproken gescheiden van elkaar zijn. Zij moeten elkaar niet ontmoeten behalve voor hetgeen de sjar'a toestaat, zoals het ontmoeten omwille van handel of de bedevaart (Hadj).

Artikel 114

Vrouwen hebben dezelfde rechten en plichten als mannen, behalve deze welke gespecificeerd zijn bij de sjar'ai bewijzen die voor hem of haar zijn. Zo heeft zij het recht om te handelen, landbouw te bedrijven en om in industrie actief te zijn; het recht om deel te nemen in contracten en transacties; het recht op bezit; het recht om haar investering zelf te beheren (of bij anderen); en het recht om al de zaken van het leven naar eigen inzicht organiseren.

Artikel 115

Een vrouw kan deelnemen aan de verkiezingen en bay'a geven aan de Khalifah, en zij kan stemmen, en zij kan ook een lid zijn van de Madjlis al Oemma, en zij kan worden aangesteld als een ambtenaar van de Staat in een positie die niet met regeren van doen heeft.

Artikel 116

Het is vrouwen niet toegestaan om posities van regeren te bekleden, zodat de vrouw niet de positie van Khalifah, moe'awin, wali of aamil kan bekleden. Evenmin mag zij enige handelingen van regeren uitvoeren. Het is haar niet toegestaan om een hogerechter te zijn, of een rechter in het Hof voor Onrechtvaardige Handelingen, of Amir van Djihad.

Artikel 117

Vrouwen leven een publiek en een privaat leven. Binnen hun publieke leven is het toegestaan om met andere vrouwen te leven, met *maharam* mannen (mannen die hen verboden zijn om mee te trouwen) en mannen van buiten (waarmee zij kan trouwen) onder de voorwaarde dat niets van het vrouwelijke lichaam wordt onthuld, behalve haar gezicht en handen, en dat haar kleding niets onthuld noch haar charmes openbaart. Binnen het private leven is het alleen toegestaan met vrouwen of haar maharam mannen te zijn. Het is niet toegestaan voor haar om samen te leven met mannen van buitenaf. In beide zaken moet zij zich houden aan de regels van sjar'a.

Artikel 118

Voor vrouwen is het verboden om zich in afzondering (khoelwah) te bevinden met mannen waarmee zij kan trouwen. Het is hen ook verboden om hun charmes te tonen of om een deel van het lichaam te tonen in het bijzijn van mannen van buitenaf.

Artikel 119

Mannen en vrouwen mogen geen werk doen dat leidt tot gevaar van de moraal en dat samenleving corrumpeert.

Artikel 120

Het echtelijke leven is rust en gezelschap. De verantwoordelijkheid van de man tegenover zijn vrouw is het zorgen voor en niet het heersen over. Zij is verplicht haar echtgenoot te gehoorzamen en hij is verplicht de kosten voor haar levensonderhoud te dragen, volgens dezelfde standaard van leven.

Artikel 121

Het getrouwde koppel moet elkaar volledig steunen in het verrichten van de huishoudelijke taken, met de echtgenoot die de handelingen onderneemt die normaal gesproken buiten het huis plaatsvinden, en de echtgenote die de handelingen onderneemt die normaal gesproken binnen het huis plaatsvinden, zo goed zij kan. De echtgenoot moet hulp in het huishouden beschikbaar stellen als er huishoudelijke taken zijn die zij niet aankan.

Artikel 122

De zorg voor de kinderen is zowel een recht als een verplichting voor de moeder, of ze nu moslim is of niet, zolang het kind deze verzorging nodig heeft. Wanneer kinderen, meisjes of jongens, deze zorg niet meer nodig hebben, kunnen zijzelf kiezen bij welke ouder zij het liefst willen wonen, of het kind nu jongen of meisje is. Als één van de ouders moslim is, is er geen keus voor het kind en zal hij of zij bij de moslim ouder moeten wonen.

Het Economisch Systeem

Artikel 123

Het organiseren van de economie is de visie betreffende wat de maatschappij zou moeten zijn wanneer men het heeft over de bevrediging van de menselijke behoeften. Dus wat de maatschappij zou moeten zijn dient als basis te worden genomen voor de bevrediging van de behoeftes.

Artikel 124

Het fundamenteel economische probleem betreft de verdeling van middelen, bijstand en diensten over alle onderdanen van de Staat, en het betreft het in staat stellen van alle onderdanen deze middelen, bijstand en diensten te gebruiken door hen in staat te stellen zich in te spannen om ze te bezitten.

Artikel 125

Ieder individu dient door de Staat in volledig bevredigd te zijn in al zijn fundamentele behoeften, en hij/zij dient verzekert te zijn van de bevrediging van de behoefte aan luxe tot het maximale niveau.

Artikel 126

Alleen Allah (swt) is de eigenaar van bezittingen en Hij (swt) heeft de mens hiervan de erfgenaam gemaakt. Wegens zijn toestemming heeft de mensheid het recht verkregen om eigendommen te bezitten. Ten gevolge van Allah's (swt) toestemming voor het individu om eigendommen te bezitten, heeft de mens het daadwerkelijke eigendom.

Artikel 127

Er zijn drie type van eigendom, namelijk privaat-bezit, publiek-bezit en Staats-bezit.

Artikel 128

Privaat-bezit is een Goddelijk Oordeel dat word vastgesteld door het eigendom zelf of het voordeel ervan. Als gevolg van dit bezit verkrijgt de persoon die bezit er een voordeel van, of krijgt er iets voor in ruil.

Artikel 129

Publiek-bezit is de toestemming van de sjar'a voor de gemeenschap om te delen in het verkrijgen van het voordeel dat het bezit biedt.

Artikel 130

Het Staats-bezit omvat al de eigendommen wiens uitgave enkel bepaald worden door de zienswijze en ijstihad van de Khalifah. Zo bijvoorbeeld de fondsen van belastingen, de belastingen over het land (*charadj*) en de hoofdelijke belastingen (*djiziya*).

Artikel 131

Prvaat bezit bestaat uit roerende en onroerende goederen en is beperkt tot de volgende Goddelijke middelen (ter totstandbrenging; *ashab*):

- Werk;
- Erfenis;
- Verwerven van eigendom om te overleven;
- Een donatie van Staatsfondsen aan een burger;
- Fondsen verkregen door individuen noch door inzet, noch door aankoop.

Artikel 132

Het besteden van eigendommen is beperkt tot de toestemming van de Wetgever, oftewel Allah (swt), of het nu gaat over uitgeven van eigendommen of over investeren van eigendommen. Verspilling, extravagantie en vrekigheid zijn verboden. Ook verboden zijn de kapitalistische ondernemingsvormen, co-operaties, alle andere illegale transacties, rente (*riba*), fraude, monopolies, gokken en alles wat hiermee vergelijkbaar is.

Artikel 133

Al 'oeshriya staat voor het land binnen het Arabisch schiereiland en het land de eigenaren zich bekeerden tot Islam terwijl zij in bezit waren van het land (oftewel nog voordat de Islamitisch Staat hen ontmoette gedurende Djihad). *Al charadjjiya* is al het land, buiten het Arabisch schiereiland, dat geopend is door Djihad, oftewel oorlog of vrede. *Al 'oeshriya* land, tezamen met haar voordelen, is het eigendom van individuen. *Al charadjjiya* land is het eigendom van de staat, en individuen bezitten de voordelen ervan. Iedereen heeft het recht om al 'oeshriya en de voordelen van al charadjjiya te ruilen, dit vanwege sjar'a toestemming. Alle mensen kunnen dezen erven, net als met andere eigendommen.

Artikel 134

Onbewerkte grond (*moewat*) word verworven door leven aan het land te schenken, oftewel door het te irrigeren, of door het te beschermen, oftewe door het te omheinen. Bewerkte grond kan alleen verkregen worden via de wegn van de sjar'a, zoals door erven, kopen, of door middel van donatie van de Staat.

Artikel 135

Het leasen van land voor landbouw, of dit nu al 'oeshriya of al charadjjiya is, is verboden. Het delen van de opbrengts van het land dat beplant is met bomen is toegestaan, maar het delen van de opbrengst van is verboden voor al de andere beplantingen.

Artikel 136

Iedere eigenaar van land is verplicht zijn land te gebruiken. Zij die behoeftig zijn dienen een lening te krijgen vanuit de Schatkist (*Bait oel Mal*) om bezit te kunnen bewerkstelligen. Iemand die zijn land braak laat liggen, oftewel die zijn land niet gebruikt, zal na drie jaar het land ontnomen worden om het aan een ander te kunnen gegeven.

Artikel 137

De volgende drie categorieën omvatten het publiek-bezit:

1. Openbare voorzieningen, zoals de stadsparken;
2. Grote minerale bronnen, zoals olievelden;
3. Dingen die, vanwege hun natuur, bezit door individuen uitsluiten, zoals rivieren.

Artikel 138

Fabrieken zijn van nature privaat-bezit. Maar, zij volgen de regelgeving van het product dat in hen gefabriceerd word. Als het product een privaat-bezit is, dan kan de fabriek beschouwd worden als een privaat-bezit, zoals bijvoorbeeld een textielmolen. Als het product een publiek-bezit is, zoals ijzererts, dan word de fabriek beschouwd als een publiek-bezit.

Artikel 139

De staat heeft niet het recht om privaat-bezit om te zetten in publiek-bezit, omdat publiek-bezit is vastgesteld aan de hand van zijn aard en niet aan de hand van de inzichten van de Staat.

Artikel 140

Iedereen in de staat heeft het recht om gebruik te maken van het publiek-bezit, en de Staat heeft niet het recht om enig individu toe te staan iets te bezitten, beheersen of te gebruiken enkel voor zichzelf waar het in feite publiek-bezit betreft.

Artikel 141

Het is de staat toegestaan om delen van onbewerkt land en publiek-bezit te beschermen, dit namens een van de belangen van de burgers.

Artikel 142

Het oppotten van bezittingen is verboden, zelfs als er *zakat* over betaald wordt.

Artikel 143

Zakat word geïnd van de moslims over hun bezittingen zoals die zijn gespecificeerd door de sjar'a, oftewel geld, handelsgoederen, vee en graan. Het wordt niet geïnd over iets dat niet gespecificeerd is door de sjar'a. Zakat word genomen van iedere eigenaar of deze nu wettelijk verantwoordelijk (moekallaf) kent - oftewel volwassen en geestelijk gezond is - of niet. Het word opgenomen in een specifiek deel van de Bayt oel Mal en dient niet te worden uitgegeven behalve aan één of meer van de acht categorieën van bestedingen die genoemd zijn in de Glorieuze Koran.

Artikel 144

Djiziya word geïnd van de niet-moslim onderdanen van de staat (*dhimmi*). Het dient te worden genomen van de volwassen mannen, enkel indien zij financieel capabel zijn om dit te betalen. Het word niet afgenomen van vrouwen en kinderen.

Artikel 145

Charadj word geïnd op al charadjija en de precieze waarde ervan is afhankelijk van het productie potentieel van het land. Maar, met betrekking tot al 'oeshriya, hierover moet zakat betaald worden en wel op basis van de daadwerkelijke productie.

Artikel 146

De moslims betalen allen de belasting die sjar'a (aan de Staat) toegestaan heeft, om de de uitgaven van de Bayt oel Mal te dekken, met als voorwaarde dat het een heffing is over alleen het bezit dat de behoeftes van het individu te boven gaat. De belasting dient voldoende te zijn om de noodzakelijke kosten van de Staat te dekken.

Artikel 147

De Staat heeft het recht om belasting te innen van de Oemma als de fondsen van de Bayt oel Mal onvoldoende zijn om de uitgaven te dekken die noodzakelijk om alle functies uit te voeren die de sjar'a verplicht heeft gesteld voor de moslims. Het is de Staat niet toegestaan belasting op te leggen aan de mensen voor een taak die de sjar'a de moslims niet verplicht heeft te vervullen. Het is de Staat dus niet toegestaan gelden te innen voor de rechtbanken, departementen, of bestuurlijke instanties, of voor het vervullen van enig belang.

Artikel 148

Het budget van de Staat heeft permanente bronnen die bepaald zijn door de Ahkam Sjari'a. Het budget is verder onderverdeeld in secties. De fondsen toegeschreven aan iedere sectie en de zaken waaraan de fondsen worden toegekend worden allen beslist door de visie van de Khalifah en zijn ijtihad.

Artikel 149

De permanente inkomstenbronnen van de Bayt oel Mal zijn: de oorlogsbuit (*al fay*), djiziya, charadj, een vijfde van de begraven schatten (*rikaz*) en zakat. Al deze fondsen worden voortdurend geïnd, ongeacht of ze op dat moment direct noodzakelijk zijn of niet.

Artikel 150

Als de opbrengsten verkregen van permanente bronnen van inkomsten voor de Bayt oel Mal onvoldoende blijken te zijn om de uitgaven van de Staat te dekken, dan is het toegestaan om belastingen aan de moslims op te leggen om de uitgaven die verplicht zijn uit de Bayt oel Mal te halen te dekken. Deze verplichte uitgaven zijn:

- De behoeftes van de armen, de behoeftige, de reiziger, en om de verplichting van djihad te vervullen.
- De betaling van de salarissen van de ambtenaren, de regeringsleiders en de soldes voor de soldaten.
- Beschikbaar stellen van bijstand en publieke voorzieningen die de Bayt oel Mal verschuldigd is, zoals het aanleggen van wegen, het onttrekken van water, en het oprichten van moskeeën, scholen en ziekenhuizen. Dit alles komt uit de Bayt oel Mal.
- Het te boven komen van noodgevallen zoals natuurrampen, hongersnood, overstromingen en aardbevingen.

Artikel 151

Inkomsten verkregen van publiek- en Staat-bezit, van mensen die sterven zonder erfgenamen, de eigendommen van de afvalligen van Islam en van beslagleggingen door de doane aan de staatsgrenzen, zij worden allen opgenomen in de Bayt oel Mal.

Artikel 152

De uitgaven uit de Bayt oel Mal worden verdeeld onder de volgende zes categorieën van mensen:

1. De acht categorieën van mensen die recht hebben op deelname in het zakat fonds. Als er geen geld beschikbaar is in dit onderdeel dan krijgen zij helemaal geen geld.
2. De armen, de behoeftige de reizigers, de schuldenaar en djihad worden voorzien vanuit de permanente inkomstenbronnen, mochten er niet voldoende tegoeden op de zakat rekening zijn. Als er onvoldoende tegoeden komen uit de permanente bronnen, dan zal de schuldenaar geen ondersteuning ontvangen. De armen, de behoeftige, de reizigers en djihad dienen gefinancierd te worden uit de belastingen. En, indien nodig om te voorkomen dat de mensen in corruptie terugvallen, door leningen aangegaan door de Staat.

3. De Bayt oel Mal moet betalen voor de mensen die bepaalde werkzaamheden doen of diensten verlenen voor de staat, zoals werknemers, regeerders en soldaten. Als hier niet voldoende middelen voor zijn dan moeten direct belastingen geheven worden, en zelfs leningen aangegaan worden indien gevreesd wordt dat de mensen in corruptie zullen terugvallen.
4. De Bayt oel Mal zal de essentiële diensten en voorzieningen financieren, zoals wegen, moskeeën, ziekenhuizen en scholen. Als er onvoldoende middelen zijn dan moeten belastingen geheven worden om deze kosten te dragen.
5. Niet essentiële diensten en voorzieningen worden gefinancierd door de Bayt oel Mal, maar als er niet voldoende middelen zijn dan worden deze niet gefinancierd en uitgesteld.
6. Hulp bij rampen, zoals aardbevingen en overstromingen, moeten gefinancierd worden door de Bayt oel Mal. Als er niet voldoende middelen zijn moeten direct leningen aangegaan worden (door de Staat), die vanuit latere belastingopbrengsten terugbetaald zullen worden.

Artikel 153

De Staat moet zorgen voor werk voor al de onderdanen van de Staat.

Artikel 154

Werknemers van bedrijven en de zelfstandigen hebben dezelfde rechten en plichten als de werknemers van de Staat. Iedereen die werkt voor een vergoeding, ongeacht de aard van het werk, wordt beschouwd als een werknemer. In geval van een conflict tussen werkgever en werknemer over de hoogte van het salaris wordt dit bepaald aan de hand van de markt. Als zij het oneens zijn over iets anders, dient het contract tussen hen worden bepaald volgens de wetgeving van de sjar'a.

Artikel 155

Salarissen dienen te worden vastgesteld aan de hand van de voordelen die het werk oplevert, of de voordelen van de werknemer, en niet aan de hand van de kennis en/of de kwaliteiten van de werknemer. Er zullen geen periodieke salarisverhogingen zijn voor de werknemers. In plaats daarvan dienen zij het volledige salaris te krijgen dat zij verdienen voor het werk dat zij doen.

Artikel 156

De Staat dient voor degene die geen geld heeft de kosten van het dagelijks leven te dragen, als zijn werk en zijn familieleden niet verantwoordelijk gehouden kunnen worden voor zijn financieel onderhoud. De Staat is verantwoordelijk voor behuizing en het levensonderhoud van de invalide en gehandicapte mensen.

Artikel 157

De Staat moet zich inspannen om de welvaart te laten circuleren onder al de mensen in de Staat, en moet het circuleren van rijkdom binnen een bepaalde groep in de samenleving verbieden.

Artikel 158

De staat neemt de taak op zich om om iedere onderdaan in staat te stellen de behoefte aan luxe te bevredigen, en om bij de beschikbare welvaart gelijkheid binnen de samenleving tot stand te brengen, op de volgende manier:

- De Staat geeft al haar onderdanen met roerende en onroerende goederen van hetgeen zich in de Bayt oel Mal bevindt, en wat in oorlogsbuit genomen wordt, etc.

- De staat doneert het bewerkte land dat zij bezit aan degene die onvoldoende of helemaal geen grond bezit. Zij die land bezitten maar het niet gebruiken wordt geen land gegeven. Zij die niet in staat zijn om hun land te gebruiken wordt financiële ondersteuning gegeven om hen in staat te stellen hun land te gebruiken.
- Zij die niet in staat zijn hun schulden te voldoen worden fondsen verstrekt uit de Bayt oel Mal, uit wat in oorlogsbuit genomen wordt, etc.

Artikel 159

De Staat houdt toezicht op alle zaken aangaande de landbouw en de producten die zij voortbrengt in overeenstemming met wat het landbouwbeleid benodigt, dit om te bereiken dat het land voortbrengt naar haar potentieel.

Artikel 160

De Staat houdt toezicht op alle zaken aangaande de industrie. Het neemt de industrie zelf als taak waar deze onderdeel is van het publiek-bezit.

Artikel 161

Internationale handel wordt bepaald op basis van het burgerschap van de handelaar en niet op basis van de oorsprong van de goederen. Handelaren uit landen die in oorlog verkeren met de Staat wordt verhinderd om handel te drijven in de Staat, tenzij in specifieke gevallen van uitzondering voor de handelaar. Handelaren uit landen die verdragen hebben afgesloten met de Staat worden behandeld volgens hetgeen de verdragen stipuleren. Handelaren die onderdaan zijn van de Staat wordt verhinderd om goederen te exporteren waar de vijanden mogelijk voordeel uit zouden kunnen halen op militaire, industrieel of economisch gebied. Echterhen wordt niet verhinderd om hun eigen bezittingen te importeren. Elk land waar we een echte oorlog mee voeren tussen ons en haar burgers (zoals Israël) wordt uitgesloten van deze regelgeving. De wetgeving die toegepast wordt op dit land in oorlog zijn van toepassing op alle relaties met hem, of dit nu om handel gaat of iets anders.

Artikel 162

Iedere individuele onderdaan van de Staat heeft het recht om onderzoekslaboratoria op te zetten om onderzoek te doen naar alles gerelateerd met alle aspecten van het leven. De Staat zou ook dergelijke laboratoria moeten hebben.

Artikel 163

Individueen zullen worden verhinderd om laboratoria te bezitten die materialen produceren die schade kunnen veroorzaken aan de Oemma en de Staat.

Artikel 164

De staat zorgt voor gratis gezondheidszorg voor iedereen, maar het verhindert niet het gebruiken van private medische zorg noch de verkoop van medicijnen.

Artikel 165

Het gebruiken van buitenlands kapitaal en het investeren hiervan in de Staat is verboden. Het is ook verboden om franchises toe te staan aan buitenlanders.

Artikel 166

De Staat vaardigt haar eigen valuta uit, welke onafhankelijk is van alle buitenlandse valuta.

Artikel 167

De valuta van de Staat dient beperkt te worden tot goud en zilver, of dit nu gemunt is of niet. Geen enkele andere vorm van valuta is de Staat toegestaan. De Staat kan munten uitgeven die niet van goud of zilver zijn onder de voorwaarde dat de schatkist van de Staat de gelijke hoeveelheid goud of zilver bevat om de uitgegeven munten in waarde te dekken. De Staat mag dus munten uitgeven vervaardigd van messing, brons of papieren biljetten, etc., zolang het volledig gedekt wordt met goud of zilver.

Artikel 168

Het is toegestaan om te ruilen tussen de valuta van de Staat en de valuta van andere landen, net zoals de uitwisseling van munten van de eigen Staat. Het is toegestaan dat de wisselkoers tussen twee valuta's verschillen op voorwaarde dat de valuta's van elkaar verschillen. De uitwisseling dient echter wel ondernomen te worden op basis van een gelijktijdige overdracht, oftewel een directe transactie zonder uitstel. De wisselkoers kan fluctueren zonder enige restrictie zolang de ruil geschiedt tussen twee verschillende valuta's. Alle burgers kunnen ieder type benodigde valuta dat zij benodigen aankopen, zonder voorafgaand goedkeuring van de Staat te ontvangen of iets vergelijkbaars.

Onderwijs

Artikel 169

De Islamitische 'aqieda is de basis waarop het onderwijsbeleid wordt gebaseerd. Het curriculum en de methodes van het onderwijzen worden ontworpen om afwijkingen vanaf deze basis te verhinderen.

Artikel 170

Het doel van het onderwijs is om de Islamitische persoonlijkheid te vormen in gedachte en gedrag. Daarom dienen alle onderwerpen in het leerplan te worden gekozen op deze basis.

Artikel 171

Het doel van onderwijs is om de Islamitische persoonlijkheid tot stand te brengen en om mensen te voorzien van kennis gerelateerd aan de zaken behorende bij het leven. Onderwijs methodes worden tot stand gebracht om dit doel te bereiken. Iedere methode die leidt tot wat buiten dit doel ligt, wordt verhinderd.

Artikel 172

Onderwijs in de Islamitische wetenschappen en de Arabische taal moet op wekelijks basis worden verricht, de resterende takken van wetenschap naar gelang tijd en aantal.

Artikel 173

Een onderscheid dient gemaakt te worden enerzijds de empirische wetenschappen zoals wiskunde en natuurkunde, en anderzijds de culturele wetenschappen. De empirische wetenschappen, en alles wat er verwant aan is, worden onderwezen naargelang er behoefte voor is en dit is niet beperkt tot een bepaald stadium van onderwijs. Op het gebied van de culturele wetenschappen, zij worden onderwezen ten tijde van het basis- en het voortgezet onderwijs, volgens een specifiek beleid dat de Islamitische gedachten en regels niet tegensprekt. Ten tijde van het hoger onderwijs worden deze culturele wetenschappen behandeld zoals alle andere wetenschappen, met de voorwaarde dat dit het algemene onderwijsbeleid en doel van onderwijs niet tegensprekt.

Artikel 174

Het onderwijs van de Islamitische cultuur is verplicht in alle onderwijsstadia. In het hoger onderwijs moeten speciale departementen ingericht worden voor de verschillende Islamitische kennisgebieden, net zoals plaats zal vinden op het gebied van geneeskunde, techniek, en de natuurwetenschappen.

Artikel 175

Kunst en ambacht kunnen gerekend worden tot de wetenschap zoals de handel, zeevaart en landbouw. In zulke gevallen worden dezen bestudeerd zonder beperking of voorwaarden. Anderzijds kunnen deze soms worden gerekend tot cultuur wanneer zij beïnvloed worden door een specifiek levensvisie, zoals in geval van schilderen en beeldhouwen. Als zij de levensvisie van Islam tegenspreken zal de kunst en ambacht niet worden overgenomen.

Artikel 176

Het leerplan is uniform. Geen een ander leerplan buiten dat van de Staat is toegestaan voor onderricht. Private scholen zijn niet verboden, op voorwaarde dat zij niet buitenlands zijn, zolang zij het staatscurriculum adopteren, en zich baseren op de onderwijsstrategie en het doel van onderwijs dat bepaald is door de Staat. Een verdere voorwaarde is dat zij niet tussen de twee geslachten mengen, noch onder de leerlingen noch onder het opleidende personeel, en zij zich niet beperken tot één groep op basis van godsdienst, rechtschool (madhab), ras of huidskleur.

Artikel 177

Het is verplichting op de Staat om ieder individu, hetzij man of vrouw, van onderricht te voorzien in de zaken noodzakelijk voor het leven. De Staat moet dit kosteloos beschikbaar stellen op niveau van basis- en middelbaar-onderwijs. De Staat dient al het mogelijke te doen om voor iedereen de toegang tot een universitaire opleiding geheel kosteloos te maken.

Artikel 178

De Staat dient de middelen te verstrekken om kennis te ontwikkelen, zoals bibliotheken en laboratoria, naast scholen en universiteiten, om voortgezet onderzoek op het diverse gebied van kennis - zoals Fiqh, 'Oesoel oel Fiqh, Hadith en Tafsier van de Koran, Fikr (intellectualisme), geneeskunde, techniek en chemie, uitvindingen en ontdekkingen, enz - mogelijk te maken voor hen die dit willen. Opdat dit kan leiden aan een overvloed van moejtahidoen, eminente wetenschappers en uitvinders.

Artikel 179

De exploitatie van het schrijven voor onderwijsdoeleinden, zoals door middel van copyrights, is strikt verboden op welk niveau dan ook. Zodra een boek is gedrukt en gepubliceerd heeft niemand het recht op voorbehoud van publicatie- en drukrechten, met inbegrip van de auteur zelf. Nochtans, als het boek niet is gedrukt en gepubliceerd, en dit nog een idee is, heeft de eigenaar het recht tegen betaling deze ideeën te geven aan het publiek, zoals hij het recht heeft tegen betaling hen te onderwijzen.

Het Buitenland Beleid

Artikel 180

Politiek betekent het behartiging van de belangen van de natie in zowel de binnenlandse als de buitenlandse zaken van de Staat. Het wordt uitgevoerd door de Staat en de natie. De Staat voert dit beleid in het praktijken uit en de natie ziet erop toe dat dit wordt uitgevoerd.

Artikel 181

Het is absoluut verboden voor het individu, een partij, een groep of een vereniging om relaties te onderhouden met een buitenlandse Staat. De relaties met andere landen zijn voorbehouden aan de Staat,

omdat de Staat als enige het recht heeft om de belangen van de Oemma te behartigen. De taak van de Oemma is om de Staat met betrekking tot deze taak rekeningschap te vragen.

Artikel 182

Het doel heiligt niet de middelen, omdat de methode integraal is aan de gedachte. Dus, de plicht en wat toegelaten is kunnen niet worden gerealiseerd door een verboden handeling uit te voeren. De politieke middelen moeten niet de politieke methodes tegenspreken.

Artikel 183

Politieke manoeuvres in het buitenlands beleid zijn noodzakelijk. De effectiviteit hiervan ligt in de proclamatie van de acties en het verborgen houden van de doelstellingen.

Artikel 184

Een van het meest belangrijke politieke gebruiken is het onthullen van de misdaden van andere staten, het aantonen van het gevaar van onjuiste politiek, het blootstellen van schadelijke samenzwering en het vernietigen van misleidende persoonlijkheden.

Artikel 185

Één van de belangrijkste politieke methodes is de manifestatie van de grootsheid van de Islamitische gedachten in de behartiging van belangen van individuen, naties en staten.

Artikel 186

De belangrijkste politieke aspiratie van de Oemma is de versterking van de Islamitische persoonlijkheid van haar Staat, de verbetering in het ten uitvoer brengen van diens wetten, en continuïteit in het dragen van diens da'awa tot de wereld.

Artikel 187

Het uitdragen van de Islamitische da'awa is de kern waar het buitenlandse beleid om draait, en waar de relaties tussen de Staat en andere staten op worden gebouwd.

Artikel 188

De relaties van de Staat met andere staten worden gebaseerd op vier beschouwingen. Deze zijn:

1. De staten in de huidige Islamitische wereld worden beschouwd als staten die behoren tot één staat, daarom worden zij niet inbegrepen inzake buitenlandse zaken. De relaties met deze landen worden niet beschouwd als buitenlands betrekkingen en derhalve moet een uiterst inspanning verricht te worden om al deze landen onder één staat te verenigen.
2. Staten die economische, commerciële, vriendschappelijke of culturele verdragen met onze Staat hebben dienen conform de voorwaardes van deze verdragen te worden behandeld. De burgers van deze staten hebben het recht om met een identiteitskaart af te reizen naar de Staat, zonder de behoefte aan een paspoort. Dit op voorwaarde dat onze onderdanen in deze staten op gelijkaardige wijze worden behandeld. De economische en commerciële betrekkingen met dergelijke staten moeten worden beperkt tot specifieke punten en specifieke eigenschappen welke geacht wordt als noodzaak en tezelfdertijd niet leidt tot het versterken van deze staten.
3. Staten met wie wij geen verdragen hebben, de daadwerkelijke imperialistische staten, zoals Groot-Brittannië, Amerika en Frankrijk, en de staten die de Staat willen overheersen zoals Rusland, worden beschouwd als potentiële landen-van-oorlog. Alle voorzorgsmaatregelen tegen hen moeten worden genomen en het zou verkeerd zijn om diplomatieke relaties met hen aan te gaan. Hun onderdanen kunnen de Islamitische Staat enkel betreden met een paspoort en een visum specifiek voor elk

individueel en voor elk bezoek, tenzij deze staten worden uitgeroepen tot een daadwerkelijk land-van-oorlog.

4. Met staten die daadwerkelijk landen-van-oorlog zijn, zoals Israël, worden alle houdingen tegenover hen aangenomen op basis van deze toestand van oorlog. Zij moeten worden behandeld alsof er een echte oorlog gaande is tussen ons - of er nu een wapenstilstand bestaat of niet - en al hun onderdanen worden verhinderd de Staat binnen te treden.

Artikel 189

Alle militaire verdragen en pacten van welke aard dan ook zijn volstrekt verboden. Dit omvat politieke verdragen en overeenkomsten die gaan over het verstrekken van militaire basissen en vliegvelden. Verdragen met vriendschappelijk buurland zijn toegestaan, evenals economische, commerciële, financiële, culturele en wapenstilstandsverdragen.

Artikel 190

Het is de Staat verboden om tot het even welke organisatie te behoren die zich baseert op iets buiten Islam of die non-Islamitische regels toepast. Dit omvat internationale organisaties zoals de Verenigde Naties, het Internationale Hof van Justitie, het Internationaal Monetair Fonds en de Wereldbank, en regionale organisaties zoals de Arabische Liga.